

30.kapittel – Evangeliets Kall (Jesaja kap.55;1 – 56;8)

"Nå vel, alle dere som tørster, kom til vannene! Og dere som ingen penger har, kom, kjøp og et, ja kom, kjøp uten penger og uten betaling vin og melk!" (Jes.55;1).

Disse ord fastsetter tonen til dette vakre kapittel i hvilket den Allmektige Gud kommer ned med kjærlighet til sine skapninger. Hans tanker og veier er ikke våre: de er like høye som himmelen er over jorden (v.8-9), men han gleder seg ikke over en synders død og vil at alle skulle omvende seg og leve.

Men han tvinger ingen til lydighet. Han ber oss komme frivillig. Hans ord (v.11) er både mat og drikke for dem som hungrer og tørster etter rettferdighet. De rike og mette blir fordigått, for, som Jesus sa, finner ordet innpass hos de *"fattige i ånden"* uansett om de er rike eller fattige i denne verdens gods. *"Hvorfor veier dere ut penger for det som ikke er brød og deres fortjeneste for det som ikke kan mette?" (v.2).*

Salomo lærer oss i Predikantens bok at, uansett hvor lovlig og uskyldig en ting måtte være, blir øyet ikke mettet av å se heller øret av å høre. Han slutter sin utforskning av de ting som finnes i verden med et visdoms ord: *"Slutten på det hele, etter at alt er hørt, er dette: Frykt Gud og hold hans bud! Det er noe som gjelder alle mennesker." (kap.12;13).*

"Hør på meg!"

Jesaja kommer med samme tanke: *"Hør på meg! Så skal dere ete det gode, og deres sjel skal glede seg ved de fete retter."(v.2).* Gleden hos den tørstige mann som får vann og hos den hungrige som får mat, kan være vår om vi hører på det livsgivende Guds ord. Kallet kommer fra Gud men vi må lyde: *"Vend øret hit og kom til meg! Hør! Så skal deres sjel leve." (v.3).* *"Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær!" (v.6).* Gjør vi dette skal vi finne tilfredshet og glede og oppdage hva det å leve virkelig betyr. Men over alt dette vil Gud inngå en pakt med oss: *"Og jeg vil opprette en evig pakt med dere, og gi dere Davids rike nåde, den visse." (v.3).*

"Davids rike nåde"

Apostelen Paulus forklarer at dette har med Guds løfte til David å gjøre som vi leser om i 2.Samuel kap.7. En av Davids etterkommere ville være Guds Frelser og Konge. Dette nådesord var bekreftet og stadfestet ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde, idet den beviste at han var Davids lovede sønn og herre. *"Men at han [Gud] har oppreist ham [Jesus] fra de døde, så han ikke mer skal vende tilbake til tilintetgjørelse, det har han sagt slik: Jeg vil gi dere de hellige løfter til David, de trofaste." (Ap.gj.13;34).* Jesaja setter sammen de to sider av Jesu gjerning: som frelser og om fremtidig kongedømme. *"Se, til et vitne for folkeslag har jeg satt ham, til en fyrste og en hersker over folkeslag." (v.4).*

De som søker og hører får således *"de største og mest dyrbare løfter" (2.Pet.1;4)*, men paktens er ikke ensidig. Gud gjør en evig pakt med oss, men vi må lyde hans ord: *"Den ugudelige må forlate sin vei og den urettferdige sine tanker og omvende seg til Herren ..." (Jes.55;7).* Den trofaste Gud vil holde sine løfter. Hans ord er sikkert og hans hensikt vil

oppfylles (v.11). Effekten er som regnet som får jorden til å bære frukt (v.10) og frukten hos den trofaste er fred – fred i hjerte og sinn i dette liv og evig fullkommen fred i Guds rike ved Jesu Kristi gjenkomst. *"For med glede skal dere dra ut, og i fred skal dere føres fram. Fjellene og haugene skal bryte ut i fryderop for deres ansikt, og alle markens trær skal klappe i hendene ... Det skal være til et navn for Herren, til et evig tegn som ikke skal bli utslettet."* (v.12-13).

Legg merke til at kallet var til "alle" (v.1) og var basert på løftene gitt av Gud til fedrene (v.3) som ville oppfylles i Kristus. Gjennom ham ville også hedningene bli ført fram til pakts sambånd med Gud: *"Se, folk du ikke kjenner, skal du kalle. Hed-ningefolk som ikke kjenner deg, skal løpe til deg, for Herrens, din Guds skyld og for Israels Helliges skyld. For han herliggjør deg."* (v.5).

Rett og Rettferdighet

Jesaja fortsetter ved å vise at selv i hans tid vidnet de utlendinger som var kommet til Israel for å tilbede og tjene Israels Gud, at Gud var i sannhet all jordens Gud selv om han hadde valgt å åpenbare seg gjennom nasjonen Israel. Moses hadde tidligere påminnet Israel om at de var satt til å være et vidne om Gud til alle nasjoner (5.Mos.4;6-8). Ved å holde Guds bud og forskrifter ville de drage andre til å tilbede Gud: *"Så sier Herren: Akt på det som er rett, og gjør rettferdighet! .... Salig er det menneske som gjør dette, det menneskebarn som holder fast ved det – som holder sabbaten, så han ikke vanhelliger den, og som akter på sin hånd, så den ikke gjør noe ondt."* (Jes.56;1-2).

De fremmede som var blitt draget til Gud var også elsket av Gud, og idet de var troens barn var de salige fremfor de naturlige *"sønner og døtre"* som var vantro (v.5). De var kommet til Herren *"for å tjene ham"* (v.6) og hadde derfor rett til å tilbe Israels Gud i hans bedehus: *"For mitt hus skal kalles et bønnens hus for **alle folk**."* (v.7).

Langt fra å helliggjøre Guds navn, hadde Israel vanhelliget det, og da Jesus veltet pengevekslernes bord i templet anklaget han dem med ordene: *"Det står skrevet: Mitt hus skal bli kalt et bønnens hus. Men dere gjør det til en røverhule!"* (Matt. 21;13).

Guds rike ble derfor tatt fra dem og gitt til et folk som ville herliggjøre Guds navn: et folk bestående av de trofaste fra alle nasjoner, både jøder og hedninger: *"Så sier Herren Herren, han som samler de fordrevne av Israel: Enda flere vil jeg samle til ham, i tillegg til dem som allerede er samlet til ham."* (Jes.56;8).

"Salige er de som hungrer og tørster etter rettferdigheten, for de skal mettes." (Matt.5;6)